

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Одинадцята Неділя після
П'ятидесятниці [+ Мучениця-
Діва Сусанна римська, дочка
Священномученика Габінія,
племінниця
Священномученика Папи Гаія
(Каія), Мучеників Максима,
Клавдія і його дружини
Препедігни та їхніх синів
Олександра й Куфія]

Eleventh Sunday after Pentecost
[+Virgin-Martyr Susanna of
Rome, daughter of Hieromartyr
Gabinus, niece of Hieromartyr
Pope Caius (Gaius), Martyrs
Maximus, Claudius and his wife
Praepedigna, and their sons
Alexander and Cuthias]

Onzième Dimanche après la
Pentecôte [+ Vierge-Martyre
Suzanne de Rome, fille de
Hieromartyr Gabinus, nièce du
Hieromartyr, le Pape Caius
(Gaius), Martyrs Maximus,
Claude et son épouse,
Praepedigne, et leurs fils
Alexandre et Cuthias]

Pr. Ihor Kutash
ikutash@gmail.com

«ЧИ МИ ПРАВА НЕ МАЄМО...?»

«Чи й тобі не належало змилюватись над своїм співтоваришем, як і Я над тобою був змилювався?» (Матвія 18:33)

Одинадцята Неділя після П'ятидесятниці [+ Мучениця-Діва Сусанна римська, дочка Священномученика Габінія, племінниця Священномученика Папи Гаія (Каія), Мучеників Максима, Клавдія і його дружини Препедігни та їхніх синів Олександра й Куфія]

У вченні з Апостола на Одинадцятую Неділю після П'ятидесятниці (I Кор 9:2-12), Апостол Павло, захищаючись проти деяких недобррозичливців у Християнській Громаді Коринта (яку Господь заснував через його благовістя і приклад життя),

обмірковує цікаву справу щодо християнського життя - і людського життя в цілому. Ця справа - права людини порівняно з її обов'язками. Він питає: «Чи ми (Апостоли – іюк) права не маємо їсти та пити? Чи ми права не маємо водити з собою сестру, дружину...». (Як правило, вважають, що Павло був целібатом з огляду на його посвяту мандрівному апостольському служінню, до якого Господь покликав його, а це було б великим тягарем для дружина та сім'ї, якби він був користався своїм правом мати їх).

У Божій роботі на землі допомагають Анголи, але її повинні проводити такі люди, які почули Його заклик і присвятили своє життя служінню Йому. Вони не стають Анголами або супер-людьми. Вони потребують - і мають право мати - їжу, пиття, дах над головою, сім'ю, справедливу винагороду за свої труди. Запитання Павла, таким чином, риторичне: відповідь на них: Так, дійсно! І є пріоритети, які Павло - і його товариші-Апостоли і послідовники Христа - визнають. Наш Господь не перебрав Собі успішну кар'єру Свого опікуна (Йосипа), як тесляр. Він не мав будинка. Він не взяв дружину і ніколи не мав приємність - і виклики - бути батьком дітей. Незважаючи Його право на це (і, можливо, навіть прагнення цього), як істинна Людина (ми іноді не звертаємо увагу на цю природу Його, зосереджуюсь на Його Божественній природі), Він відмовився від цих прав, щоб виконати Своє служіння: спасіння світу. Він відмовився навіть від права на справедливість... і на проживання очікуваної повноти Своїх днів, як щасливий, здоровий Чоловік. Його послідовники наслідували Його приклад, як Апостол Павло проголошує: «Але ми не вжили цього права (цих прав – іюк), та все терпимо, аби перешкоди якої Христовій Євангелії ми не вчинили». І, дійсно, всі люди, які бачать ідеали, які вищі їхніх особистих потреб, роблять те ж саме. *Коли ми не так посутпаємо*, то результат - неминуча втрата і для нас самих - і для світу, в якому нам пощастило жити.

У неділю 24 серпня 2014, це повідомлення Письмо пов'язане, на церковному календарі нерухомих Свят, з сімейною історією, яка дещо ілюструє Павлове вчення. Ми поминаємо Мученицю-Діву Св. Сусанну римську. А разом з нею і ряд членів її сім'ї - біологічних і духовних. Є ж її батько, Священномученик Св. Гавіній, священик. І її дядько, його ж брат, Священномученик Гаїй (або Каїй - римляни іноді використовували латинські літери «g» і «c» як взаємозамінні), записаний, як 28-ий Єпископ, чи Папа, Риму. Ми можемо бути здивовані, довідавшись, що вони були родичами 51-го імператора Рима, Діоклетіана (його правління подане, як 284-305). А її духовні родичі: Свв. Мученики Максим, Клавдій і його дружина, Препедігна, та їхні сини Олександр і Куфій.

Її *Життя* (воно вважається легендарним Римською Церквою, хоча Св. Каїй таки згадується в день 22 квітня в Римській Мартирології, офіційному списку визнаних Святих) каже, що Діоклетіан (який, за свої доблесті в армії, добився найвищої посади в імперії з родини низького суспільного стану з римської провінції Далмації - він же доживав свої дні там, де зараз - Спліт, друге за величиною місто в Хорватії), почувши про красу і чесноти Сусанни, дочки свого родича, Гавінія, хотів зміцнити свої відносини з Максиміаном, колишнім спів-офіцером, з яким він вирішив поділитися своїм правлінням, повінчавши її з ним. Однак Сусанна була послідовником Царя царів. Вона й чути не хотіла про Шлюб з тим, хто не пішов за Ним. Та новини, для Діоклетіана (і для Максиміана), настали ще гірші. Його родич, Клавдій, а потім і його рідний брат Максим, яких він послав, щоб посватати Сусанну для Максиміана, а також і дружина Клавдія Препедігна та їхні сини, Олександр і Куфій, всі прийняли Віру Христову через святе Хрещення після

розмови з благочестивою родиною Сусанни - і Діоклетіана. Було ж, очевидно, небезпечним розчарувати імператора і його чиновників. Кожного з вищевказаних, в досить короткий час, стратили. Вони поповнили ряди героїв переможної - і мирної армії Христа.

А розчарованого Діоклетіана, протягом декількох років, переконали запусити найкривавіше римське імперське переслідування Християн в історії. Якби тільки він та його послідовники були відгукнулися на заклик, якщо не Христа, так тих благородних людських інстинктів, з якими кожен з нас народжується: поступати з іншими так, як хотіли, щоб з нами поступали, ну, і любити так, як усі прагнуть бути улюбленими. Він не став би тоді, безпосередньо чи своїм наказом, вбивцею своїх рідних а, слідом за ними, й безліч інших послідовників Христа. Та ж він навіть поділяв ім'я «Гай» зі своїм родичем (його повне ім'я, історично, є Гай Аврелій Валерій Діоклетіан Август)! Тоді ж міг би був він увійти в історію, як благородний провідник, а не як той, хто, хоча він поклав кінець «Кризі Третього століття» Імперії (незважаючи на його подальші інтенсивні переслідування маніхейців і Християн), остаточно таки піддався своїм нижчим пристрастям (порушуючи цим і ті римські чесноти, яких він сповідував) і став, по суті, мас-вбивцею (бо ж несправедлива «страта», навіть тоді, коли дана особа має право замовити її, є, тим не менше, вбивством і та особа несе відповідальність за неї). Його ж ім'я, «Дуклян» у сербській міфології, стало синонімом противника Бога, Сатани. І Церква Олександрії, в 4-му столітті, а Коптська Церква, з 5-го, стали числити роки, як «А. М.» тобто («Anno Martyrum» - «Рік Мучеників») починаючи від року 284, коли почав володіти Діоклетіан (також використовується термін «Anno Diocletiani»).

Натомість, Св. Сусанна і її друзі, її біологічні й духовні родичі, спів-Мученики, поминаємо з замилюванням і вшановуємо їх, як тих, які поставили пріоритет, не на свої особисті потреби безпеки, поваги та самого життя, але на свою відданість Тому, Який віддав Своє життя, щоб ми могли дійсно жити – і тепер і назавжди (бо ж вічне життя, життя в єднанні з Богом, починається тут і тепер - і триває вічно). Вони відмовилися від своїх прав ради Благовістя Христового. Вони відмовилися від свого власного життя, наслідуючи свого Вчителя, ради життя світу. Четверть століття після гонінь Діоклетіана, за Рівноапостольного Імператора Костянтина I, Християнство стало переважною релігією Римської імперії.

А Діоклетіану і володарям і шукачам влади всіх часів і всіх місць Ісусова Притча в сьогоднішній Євангелії (Мат. 18:23-35), нагадує, що кожен з нас отримує незмірну благодать - дари життя, любові, прощення, радості, надії, мрії про величезну доброту, яку можна реалізувати, співпрацюючи з Творцем. І в той же час ми також здатні (бо Він також обдарував нас прецінним даром робити свої власні вибори) і робити, і говорити недостойні, а навіть жахливі, огидні, справи і слова. Отець наш прощає нам знову і знову, далі щедро посилає нам Свої дари – аж доки не надійде час остаточної розплати. А тоді ми *почуємо* Його слова: «Чи й тобі не належало змилюватись над своїм співтоваришем, як і Я над тобою був змилювався?»

Нехай же приклад бідного Діоклетіана і його героїчної сім'ї допоможе нам пригадувати собі, якою *повинна* бути наша відповідь має бути у той час. І, давайте, жиймо так, щоб наша відповідь звучала тоді правдивою і чіткою. Ми ж будемо помилувані, прийняті і винагороджені так, як і ми помилували, принимали й винагороджували. Амінь.

“DO WE HAVE NO RIGHT...?”
“Should you not also have had compassion on your fellow servant, just as I had pity on you?” (Matthew 18:33)

**Eleventh Sunday after Pentecost
[+Virgin-Martyr Susanna of Rome, daughter of Hieromartyr Gabinus, niece of Hieromartyr Pope Caius (Gaius), Martyrs Maximus, Claudius and his wife Praepedigna, and their sons Alexander and Cuthias]**

In the Epistle lesson for the Eleventh Sunday after Pentecost (I Corinthians 9:2-12), we hear the Apostle St. Paul, in his defense against his detractors in the Corinthian Christian community (which the Lord had founded through his preaching and life example), discuss an interesting point regarding Christian life – and human life in general. It is the question of rights versus duties. He asks: “Do we (Apostles – igk) have no right to eat and drink? Do we have no right to take along a believing wife...?” (It is generally held that Paul was celibate due to his commitment to the peripatetic apostolic ministry to which the Lord had called him, which would have been a great hardship for a wife and family, had he exercised his right to have these).

God’s work upon the earth is assisted by Angels, but must be carried out by humans who have heard His call and dedicated their lives to serving him. They do not thereby become Angels or super-humans. They need – and have a right to - food, drink, shelter, family, just reward for their labours. Paul’s questions are thus rhetorical: the answer to them is: Yes indeed! And there are priorities which Paul – and his fellow Apostles and followers of Christ – recognize. Our Lord did not pursue his guardian’s (Joseph’s) successful career as a carpenter. He did not own a home. He did not take a wife and enjoy the pleasures – and challenges – of being a human father.

«N’AVONS NOUS PAS LE DROIT...?»
«Ne devais-tu pas aussi avoir pitié de ton compagnon, comme J’ai eu pitié de toi?» (Matthieu 18:33)

**Onzième Dimanche après la Pentecôte
[+ Vierge-Martyre Suzanne de Rome, fille de Hieromartyr Gabinus, nièce du Hieromartyr, le Pape Caius (Gaius), Martyrs Maximus, Claude et son épouse, Praepedigne, et leurs fils Alexandre et Cuthias]**

Dans la leçon de l’Épître pour l’Onzième Dimanche après la Pentecôte (I Corinthiens 9: 2-12), nous entendons l’Apôtre Saint-Paul, dans sa défense contre ses détracteurs dans la communauté Chrétienne de Corinthe (que le Seigneur avait fondée par sa prédication l’exemple de sa vie), discuter un point intéressant en ce qui concerne la vie Chrétienne - et la vie humaine en général. C’est la question des droits versus devoirs. Il demande: «N’avons-nous (les Apôtres - igk) pas le droit de manger et de boire? N’avons-nous pas le droit de mener avec nous une sœur qui soit notre femme...?» (Il est généralement estimé que Paul était célibataire en raison de son engagement pour le ministère apostolique itinérant à laquelle le Seigneur l’avait appelé, ce qui aurait été une grande épreuve pour une femme et sa famille, s’il avait exercé son droit d’en avoir).

L’œuvre de Dieu sur la terre est assisté par des anges, mais doit être effectuée par les humains qui ont entendu Son appel et consacré leur vie à Le servir. Ils n’ont pas de ce fait devenu des anges ou des super-humains. Ils ont besoin - et ont le droit - de nourriture, boisson, logement, famille, juste récompense pour leur travail. Les questions de Paul sont donc rhétoriques: la réponse pour eux est: Oui, en effet! Et il y a des priorités qui Paul - et les autres Apôtres et disciples du Christ - reconnaissent. Notre Seigneur n’a pas poursuivi la carrière de son tuteur

Notwithstanding His right to (and, perhaps, even yearning for) these, as a true Human (we sometimes overlook *this* nature of His, focusing instead on His Divine nature), He gave up those rights in order to fulfil His ministry: the salvation of the world. He even gave up the right to justice... and to live out the expected fullness of His days as a happy, healthy male human. His followers follow His example, as St. Paul proclaims: "Nevertheless we have not used this right (these rights – igk), but endure all things lest we hinder the Gospel of Christ". And, indeed, all humans with a vision of ideals which transcend their personal needs, do so as well. When we *do not do so* the result is inevitably a loss for ourselves – and for the world in which we have been privileged to live.

On Sunday, August 24, 2014, this Scripture message is linked, on the Church Calendar of immovable commemoration of Saints, with a family story which somewhat illustrates Paul's message. We remember the Virgin-Martyr St. Susanna of Rome. And along with her a series of family members – biological and spiritual. There is her father, the Hieromartyr St. Gabinus, a Priest. And her uncle, his brother, the Hieromartyr Gaius (or Caius – Romans sometimes used the "c" and the "g" interchangeably), listed as the 28th Bishop, or Pope, of Rome. We may be surprised to discover that they were kinsmen of the 51st Emperor of Rome, Diocletian (his reign is given as 284-305). And her spiritual kin are: the Martyrs Sts. Maximus, Claudius and his wife, Praepedigna, and their sons Alexander and Cuthias.

Her *Vita* (considered legendary by the Church of Rome, although St. Caius *is* mentioned under April 22 in the Roman Martyrology, the official list of recognized Saints) says that Diocletian (who, through his prowess in the military, rose to the highest office in the Empire from a low-status family in the Roman province of Dalmatia – he lived out his days in what is now Split, the second largest city of

(Joseph) comme charpentier. Il ne possédait pas de maison. Il n'a pas pris une femme et n'a pas profité des plaisirs - et défis - d'être un père humain. Malgré sa droite (et, peut-être, même nostalgie de) ceux-ci, comme un vrai humain (nous oublions parfois *cette* nature de Jésus, se concentrant plutôt sur Sa nature divine), Il a renoncé à ces droits afin de remplir Son ministère: le salut du monde. Il a même sacrifié le droit à la justice ... et de vivre la plénitude attendue de ses jours comme un heureux, humain mâle en bonne santé. Ses disciples suivent Son exemple, comme le proclame Saint-Paul: «Mais nous n'avons point usé de ce droit (ces droits – igk); au contraire, nous souffrons tout, afin de ne pas créer d'obstacle à l'Évangile de Christ». Et, en effet, tous les humains avec une vision des idéaux qui transcendent leurs besoins personnels, en font autant. Quand *nous n'en faisons pas*, le résultat est forcément une perte pour nous-mêmes - et aussi pour le monde dans lequel nous avons eu le privilège de vivre.

Le dimanche 24 août 2014, ce message de l'Écriture est lié, sur le calendrier de l'Église de la commémoration immobile des Saints, avec une histoire de famille qui illustre un peu le message de Paul. Nous nous souvenons de la Vierge-Martyre Saint-Suzanne de Rome. Et avec elle une série de membres de sa famille - biologique et spirituelle. Il y en a son père, le Hieromartyr Saint-Gabinus, un Prêtre. Et son oncle, son frère, le Hieromartyr Gaius (ou Caius – les Romains utilisaient parfois le «c» et le «g» de façon interchangeable), inscrit comme le 28e Évêque ou Pape, de Rome. Nous pouvons être surpris de découvrir qu'ils étaient parents du 51e empereur de Rome, Dioclétien (son règne est donné comme 284-305). Et sa famille spirituelle sont: les Martyrs-Saints Maxime, Claude et son épouse, Praepedigne, et leurs fils Alexandre et Cuthias.

Sa *Vita* (considérée comme légendaire par l'Église de Rome, bien que Saint-Caius est

Croatia), having heard of the beauty and virtue of Susanna, daughter of his kinsman, Gabinus, wanted to cement his relationship with Maximian, a fellow-officer, with whom he had decided to share his reign, by her marriage to him. However, Susanna had become the follower of the King of kings. She would not hear of marriage to one who did not follow Him. The news, for Diocletian (and for Maximian), got even worse. His kinsman Claudius, and then his own brother Maximus, whom he had sent to obtain Susanna's hand for Maximian, as well as Claudius' wife Praepedigna and their sons, Alexander and Cuthias, all accepted the Faith of Christ through Holy Baptism after speaking with Susanna's – and Diocletian's - pious family. It was, obviously, not safe to disappoint the Emperor and his officials. Every one of the above was, in a rather short time, put to death. They joined the ranks of the heroes of Christ's victorious – and peaceful army.

And the disappointed Diocletian, within a few years, was persuaded to launch the bloodiest imperial Roman persecution of Christians in history. If only he and his followers had heeded the call, if not of Christ, than of the nobler human instincts, with which every one of us is born: to do unto others as one would be done by, yes, and to love as everyone yearns to be loved. He would not then have, directly, or indirectly, by his orders, murdered his own kin and, after them, multitudes of other followers of Christ. Why, he even shared the name "Gaius" with his kinsman (his full name, historically, is Gaius Aurelius Valerius Diocletianus Augustus)! He would then be remembered as a noble leader, rather than as one who, although he brought an end to the Empire's "Crisis of the Third Century" (in spite of his subsequent intense persecution of Manicheans and Christians), gave way to his baser passions (a violation of the very Roman virtues he claimed to honour) and became, in essence, a mass-murderer (unjust "execution", even when one has

mentionné au 22 avril dans le Martyrologe romain, la liste officielle des Saints reconnus) dit que Dioclétien (qui, par ses prouesses dans l'armée, est passé à la magistrature suprême dans l'empire d'une famille à faible statut de la province romaine de Dalmatie - il a vécu ses jours finals dans une lieu qui est maintenant Split, la deuxième plus grande ville de Croatie), ayant entendu parler de la beauté et de la vertu de Suzanne, la fille de son parent, Gabinus, voulait consolider sa relation avec Maximien, antérieurement un co-officier, avec qui il avait décidé de partager son règne, par son mariage avec lui. Cependant, Suzanne était devenue le disciple du Roi des rois. Elle ne voulait pas même entendre parler de Mariage à celui qui n'a pas Le suivi. Les nouvelles, pour Dioclétien (et Maximien), s'est encore aggravée. Son cousin Claude, puis son frère Maxime, qu'il avait envoyé à obtenir la main de Suzanne pour Maximien, ainsi que l'épouse de Claude Praepedigne et leurs fils, Alexandre et Cuthias, ont tous accepté la Foi du Christ par le Saint-Baptême après avoir parlé avec la famille pieuse de Suzanne - et Dioclétien. Il était, de toute évidence, très dangereux de décevoir l'empereur et ses fonctionnaires. Chacun de ceux-haut a été, dans un temps assez court, mis à mort. Ils ont rejoint les rangs des héros de l'armée victorieuse - et pacifique - du Christ.

Et Dioclétien, déçu, en quelques années, a été persuadé de lancer la plus sanglante persécution impériale romaine des Chrétiens dans l'histoire. Si seulement lui et ses partisans avaient répondu à l'appel, s'il n'est pas du Christ, mais des instincts humains les plus nobles, avec laquelle chacun de nous est né: faire aux autres ce que l'on veut que les autres te fassent, oui, et à aimer comme tout le monde aspire à être aimé. Il ne serait pas alors, directement, ou indirectement, par ses ordres, devenu assassin de sa propre famille et, après eux, d'une multitude d'autres disciples du Christ. Eh bien, il a même partagé le nom «Gaius» avec son

the authority to order it, is, nonetheless, murder and one is accountable for it). His name, "Dukljan" in Serbian mythology, became a synonym of the adversary of God, Satan. And the Church of Alexandria, in the 4th century, and the Coptic Church, from the 5th, began to reckon years as "A. M." ("anno martyrum") dating from the beginning of Diocletian's reign in 284 (the term "anno Diocletiani" is also used).

On the other hand, St. Susanna and her companions, her biological and spiritual family, fellow-martyrs, are remembered with admiration and venerated as those who placed their priority, not on their own personal needs for safety, respect and life itself, but on their commitment to the One Who gave His life that we might truly live – now and forever (for eternal life, life in union with God, begins here and now – and goes on forever). They gave up their rights for the Gospel of Christ. They gave up their own lives, following their Master, for the life of the world. A quarter of century after Diocletian's persecution, under Equal-to-the-Apostles Emperor Constantine I, Christianity became the preferred religion of the Roman Empire.

And to Diocletian and the wielders and seekers for power of all times and all places: Jesus' Parable in today's Gospel (Matthew 18:23-35), recalls that each and every one of us is the recipient of immeasurable grace – the gifts of life, love, forgiveness, joy, hope, dreams of immense goodness which may be realized by working together with the Creator. And at the same time we are also capable of (because He also gifted us with the most precious gift of making our own choices) – and do, and speak – unworthy, and even horrid, despicable, deeds and words. We are forgiven these over and over by our Father, Who keeps on showering us with His gifts – until the ultimate time of reckoning arrives. And then we *shall* hear His words: "Should you not also have had compassion on your fellow servant, just as I had pity on you?"

parent (son nom complet, historiquement, est Gaius Aurelius Valerius Dioclétien Auguste)! Il serait alors souvenu comme un noble commandant, plutôt que comme un homme qui, bien qu'il a mis un terme à la «Crise du troisième siècle» de l'Empire (en dépit de son intense persécution ultérieure de Manichéens et de Chrétiens), a cédé la place à ses passions viles (une violation des même vertus romaines qu'il affirmé) et est devenu, en substance, un meurtrier de masse (car une «exécution» injuste, même quand on a le pouvoir de la commander, est, néanmoins, un meurtre et on en est tenu responsable). Son nom, «Dukljan» est devenu dans la mythologie serbe, un synonyme de l'adversaire de Dieu, Satan. Et l'Église d'Alexandrie, au 4ème siècle, et l'Église Copte, de la 5e, ont commencé à compter des années comme «A. M.» («anno martyrum») datant du début du règne de Dioclétien en 284 (le terme «anno Diocletiani» est également utilisé).

D'autre part, Saint-Suzanne et ses compagnons, sa famille biologique et spirituelle, compagnons-Martyrs, sont souvenus avec admiration et vénérés comme ceux qui ont placé leur priorité, non sur leurs propres besoins en matière de sécurité, le respect et la vie elle-même, mais sur leur engagement à Celui Qui a donné Sa vie pour que nous puissions vraiment vivre – maintenant et pour toujours (car la vie éternelle, la vie en union avec Dieu, commence ici et maintenant – et va à l'infini). Ils ont renoncé à leurs droits pour l'Évangile du Christ. Ils ont renoncé à leur vie, à la suite de leur Maître, pour la vie du monde. Un quart de siècle après la persécution de Dioclétien, sous l'Empereur Égale-aux-Apôtres Constantin Ier, le Christianisme est devenu la religion préférée de l'Empire romain.

Et à Dioclétien et aux détenteurs et demandeurs de pouvoir de tous les temps et tous les lieux: le Parabole de Jésus dans l'Évangile d'aujourd'hui (Matthieu 18: 23-35), rappelle que chacun de nous

May the example of the poor Diocletian and his heroic family help us to remember what our answer *ought to be* at that time. And may we so live that our answer might ring true and clear. We shall be pardoned, received and rewarded as we have pardoned, received and rewarded. Amen.

reçoit la grâce incommensurable - les dons de la vie, l'amour, le pardon, la joie, l'espoir, les rêves d'une immense bonté qui pourront être réalisées en collaboration avec le Créateur. Et en même temps nous sommes aussi capables (car Il nous a aussi doué avec le cadeau le plus précieux de faire nos propres choix) - de faire, et de parler - des actes et des mots indignes, et même horribles, ignobles. Nous en sommes pardonnés encore et encore par notre Père, qui ne cesse de nous douer Ses dons avec une générosité incroyable - jusqu'à ce que le temps ultime de vérité arrive. Et puis nous *allons* entendre Ses paroles: «Ne devais-tu pas aussi avoir pitié de ton compagnon, comme J'ai eu pitié de toi?»

Que l'exemple du pauvre Dioclétien et sa famille héroïque nous aide à se rappeler ce que notre réponse *doit être* à ce moment-là. Et puissions-nous vivre ainsi que notre réponse pourrait sonner vraie et claire. Nous serons pardonnés, accueillis et récompensés comme nous avons pardonné, accueilli et récompensé les autres. Amen.

Le 30 août 2014